

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Saa kand en hastig Storm den allerstørste Ceder

Citation: Bording, Anders: "Saa kand en hastig Storm den allerstørste Ceder", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 120. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bording01val-shoot-workid86551/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

<p>8. Gif/ Himmel/ at hans Naade naaer Endnu til mange graa haars Aar/ Foruden meen och plage. Gif hannem styrcke/ Moed oc raad/ Och bryd ey før hans Leffnetz traad/ End hand er mæt af Dage.</p>	<p>[4] 9. Vel dig/ o store Frederig/ Det raabe vi med fryde-skrig/ At Jorden ved maae befve. Ja hvo vil der och ikke paa Med lyst for sig i Skaalen slaae/ Oc sig: Kongen lefve? GVD h/eLpe s/n SaLVeDe æVInDeLIg. Anders Bording.</p>
--	---

- [1] **Den Cimbriske Nordens**
TAARE/
Den Stormægtigste/ Høybaarne/ nu Saligste och
i høyloflig Hukommelse
Koning FREDERJCH
den Tredie/
Konge til Danmarck och Norge/ de Venders och Gothers/
Hertug udi Slessvig/ Holstein/ Stormarn oc Ditmersken/
Grefve udi Oldenborg oc Delmenhorst.
Der hans Kongelige Lig Begængelse den 4. Majj
1670. holdtes/
Sørgeligen opoffrede
ved
Anders Bording.
Tryckt i Kiøbenhaffn hos Jø[r]gen Lamprecht.
- [2] Saa kand en hastig Storm den ailerstørste Ceder
Paa Libanon/ saa snart til Jorden fælde neder/
Som Høstemandens Lee det mindste Græss och Straa/
4 Naar det er Høste-tjd/ har magt om kuld at slaae/
Naar Lifsens time-glas er runden ud til ende/
Da vil den bleege Død ey nogen forskjel kjende
Paa liden eller stoer/ men sicter Jo saa vel
8 Til Landsens Hofved self/ som til hans mindste Træl.

- Hvad Babylons Monarch/ Hvad Cyrus/ Alexander/
 Och Cæsar hafve gjort/ och hvad om dennem stander
 J Verdens Tide-Bog: Paa deres Gjærninger
- 12 Slet intet andet dog/ end Døden slutning er.
 Paa Verdens skue-plads/ mand aldrig veed at næfne
 Saa stoer en Jordens Gud/ af ære/ byrd och æfne/
 Hand Spjr och Krone Jo maae sige strax god nat/
 16 Naar Dødsens kaalde Slum hans hjerte griber fat.
 Hvor kjær/ u-mistelig/ belevnen/ mild och naadig/
 Hvor fuld af Majestæt/ hvor dapper och retraadig
 Hand været har blant os/ ey rædning dog er til/
 20 Den mørke graf sin ret Jo fyldist hafve vil.
 Ach Ja! diss verre! det i voris Cimber-Rige
 Befindes alt for sant: En Koning som ey lige
 Har haft af Arf-ælds tjd i Dyd och værdighed/
 24 Paa denne Dag af os i Jorden settis need.
- O store Frederich/ o milde Landsens Fader/
 End dog hvad Himlen vil/ sig ey forandre lader/
 Och voris salte Graad och suk ey kand formaae/
 28 Din Himmel-værde Sjæl her need igjen at faae.
- 31 Det dog er voris Plict/ med Jammers skrig oc klage
 Dit Kongelige Ljg til grafven at ledsage.
 Gud kjender/ det os ind til Sjæl och hjerte gaaer/
 32 At den u-milde Død dit lefnets traad affskaar.
 Thi du den Konge varst/ som meere med exempel/
 End tvang/ formeerede Guds Menighed och Tempel.
 Den bidske Misguns: self ey andet sige kand/
 36 End at du stedse varst Guds ven och egen Mand.
 Du varst vor herlighed/ vor høye pract och smykke/
 Du varst/ nest Himmelen/ vor tilfluct/ trøst och Lykke:
 J Fredens tjd vor lyst oc glæde nær och fjærn:
 40 J Feyde tjd vor skjold/ vor tryge vold och værn.
 Din Mandoms dapperhed var voris muur och gjærde.
 Din Løfve-modighed sig aldrig loed forfærde/
 For nogen farlighed och blodig Krigs alarm.
 44 Hvor du varst/ der var Seyr och Salighedsens arm.
 Du varst de Lærdes glands/ de vises Soel och øye.
 Du vidste Miskundhed hos Dom och Ret at føye:

- Loedst ingen gange fra dit ansigt sorgfuld:
 48 Varst ære-kjær och kysk/ belevnen/ rund och huld.
 Dit hertes øye-merk var/ det at skaffe Landet/
 Som du varst af opnæfnt. Dit Sind ey stoed til andet/
 End det som hafde smag af idel Himmel-Dyd/
 52 Och koem dit Folk och Land til ære/ gafn och fryd.
 Och om jeg dig/ som du varst værd til/ skal berømme/
 Jeg Hafsens Dybe grund kand da langt før udtømme/
 Och meere gjør/ end om Jeg Himlens Stjerner tæl.
 56 Ja (kortelig) du varst dit Folckes anden Sjæl.
 Hvo kand saa føleløs och Marmor-hjertet findes/
 At hand din Majestæt maae Jo med taare mindes:
 [4] Ney/ ney: slet ingen her blant os kand være til/
 60 Hand Jo dit høye nafn med længsel prise vil.
 Den gandske Verden al den ære dig tildømte/
 Som Lykken hafde dig forlænt/ och os berømte/
 Som tiende dig. Men ah! at du saa snart och brat/
 64 Jmod forhaabning/ os och verden gafst goed nat.
 Din Engel reene Sjæl/ som vi kun her besvær'de/
 Den foer til bedre ro: Vi vaare dig ey værde.
 Du varst for Dydefuld: du varst for eye goed/
 68 Til her blant voris flock at skuide længre boed.
 For ringe Jorden var/ med Konge nafn och vælde.
 For ringe var alt det/ for verden høyt kand gjælde.
 For ringe vaare vi/ til at forskyldte det/
 72 Os bleef af dig beteed: Vor æfne var for slet.
 Dit værne-Land och hjem var Himlens Slot och Trone.
 Din rette løn och Skat var ærens Krands och Krone
 Blant de forløstes hob/ och store Kongers tal/
 76 Som altid skue Gud i Lifsens skønne sal.
 Der est du frydefuld/ och nyder ævig glæde:
 Den stund vi andre maae bekymres her och græde.
 Der triumpherer du/ och finder det for dig/
 80 Som ey kand siges ud af nogen dødelig.
 Det andet/ som var Jord/ til Jorden vi bestede/
 Med Haab/ at følge snart/ hvor til vi os berede.
 Dissmidlertjd dit nafn och høye lof omgaaer
 84 Blant alle Folk och Land/ saa længe Verden staaer.